

που εκείνα που του χρειάζονται, το θράσος δηλ. και η καπιτισοσύνη και η δυνατή γροθιά της θελήσεως, για ν'αντισταθῇ κατὰ τῶν τερτιπιῶν τοῦ ἀντιπάλου του, τα ὅποια ὡς χίλιες πολυκέφαλες Λερναίαις Ἰδρῆς ξεπροβάλλουν κάθε ὥρα και στιγμή μπροστά του και τὸν προκαλοῦνε χλευαστικά στο πάλμα.

\* \*

**ΚΑΡΙΕΡΑ** ἄδρου πολιτικοῦ ἐφρόντισε νὰ κἀν στην περασμένη πρωθυπουργία του. Καὶ τὸ κατῳρθεσε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀντὶ τὴν ἀτιμη ὑπόθεσι τοῦ Εὐαγγελίου νὰ φροντίσῃ νὰ πνίξῃ στὰ σάβρανά της μέσα τὴν Ἀναρχία, ποὺ τότε ἐγεννιότανε, ἄρχισε τὰ κλάματα—ὡς τίμιος βεβαίως ἄνθρωπος, ποὺ τὸν συκοφαντοῦνε γιὰ προδότη τῆς πατρίδας του και γιὰ δολοφόνο—και τὴν ἄφησε ν'ἀνδρωθῇ και νὰ φέρῃ τίς σάνιδες χτέρι, και τοὺς γκαράδες ἢ τὴν δυνάμει-ἰδα ὥπως αὐτοῖν.

Τοῦ ἐπαρουσιάσθηκε τότε τὸ σκληρὸ δῆλημμα νὰ σώσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, τὸν Θεοτόκη ἢ τὸ Ἔθνος.

Ἐπρωτίμῃσε τὸ πρῶτο. Καὶ μετὰ τὰ δάκρυά του τὰ εἰλικρινῆ και τίμια και μετὰ τὴν ἱπποτική ἀπομακρυνσί του ἀπὸ τὴν Ἀρχή, ἔσωσε τὸν κ. Θεοτόκη.

Ἀλλὰ τὸ Ἔθνος;

Τὸ Ἔθνος ἐθυσίσθηκε στὸν Ἐγωισμό και πῆρε τὸν κατήφορο καὶ ἐξακολούθει νὰ κατρακυλᾷ ἀκόμα.

\* \*

**ΕΥΓΕΝΗ** λοιπὸν και ἱππότη τὸν εἶδαμε τὸν κ. Θεοτόκη.

Θέλωμε τώρα νὰ τὸν δοῦμε και Δυνατόν.

Διότι Δυνατός μᾶς χρειάζεται γιὰ ν'αντισταθῇ κατὰ τῆς Ἀναρχίας, κατὰ τῆς βρωμερῆς αὐτῆς ἀρχούδας, ἢ ὅποια ἐκτονώσανε μερικὸς μῆνες τώρα μαζί με τὸν κ. Θεόδωρον ἁπάνου στὸν Πρωθυπουργικὸ θρόνο, καὶ ἐξύπνησε καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς δείχνῃ τὰ βρωμόδοντά της, μόλις ὁ κ. Θεόδωρος κατρακύλησε, ὅπως και τοῦ ἀξίζει, ἀπὸ τὴν Ἀρχή.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

## ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περυσμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων και εἰς τὰ κιοσκάκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τοῦ σταθμοῦ τραχιοδρομίου (Ὁρθολογιατρεῖον).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

## ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

τὸν πάρει πάλι ὁ Πλούτος καὶ ἀφοῦ τὸν παραδόσει στὴν Αὐθάδεια και στὴν Ξιπασίᾳ παρόμοιο μετὰ τὸν παλιὸ, και τὸν κἀνει μαλάκα και ψόβιο καὶ ἄσχετο νὰ μὴ τὸν ξαναγυρίσει γενομένον πιά κουρέλι;

Ἐρμῆς. Ἔτσι ἀποφάσισεν ὁ Δίας, ὦ Φτώχεια.

Φτώχεια. Φεύγω μὰ καὶ ἐσεῖς ὦ Κούραση, και Σοφία, καὶ οἱ ἀποδέλοιποι ἀκολουθετέ με καὶ αὐτὸς γλήγορα θὰ μάθει ποῖα εἶμαι και μ' ἀφίνει, καλὴ συντροφίσσα και δασκάλισσα τῶν πρὸ ὠφέλιμων, ποῦ

## ΚΥΚΝΕΙΑ ΑΣΜΑΤΑ

[Προοίμιον]

Εἰς τὴν Σ....

Μὲ ξέρουν ἑτῆς ἐξημέρας ὄχθες ἐκεῖ  
θαμνόφυτα δένδρα και κρῖνα...  
ὄαν ἄρπα, ὄαν ἄγρα μιλεῖ αἰολική  
τὸ φύλλο ποὺ τρέμει, παλμοὶ μυστικοί,  
τὸ εἶγος πὺ ὑφύεται, ἀφωτὴ ἀκτίνα,  
καὶ ὁ Πόνος ποὺ θοῖνον κραυγὲς δὲν σκορπᾷ,  
μὰ κύκνου ἑτῇ λίμνῃ ἀπλώνει πτερὰ  
μετ' ὄσπρες Ψυχῆς και μ' Ὀνειράτα κρῖνα.

Μὲ ξέρουν τὰ νύκτια θάμνη ἐκεῖ  
ποὺ κρῖθ' ὑν μὴχρόπλεκτη σκέπη  
πελάγη οδοιμένα, ζωὴ μαγική  
ποὺ τῶρα τὸ χρώμα τοῦ ἡλίου δὲν βλέπει,  
μὰν ἔχουν παντοῦ μονοπάτια,  
ποὺ γιὰ Δρυάδες πλανῶνται ξανθές,  
ἢ Φαῦνον καὶ ἡμέρων Τριτόνων μορφῆς  
στηλώνουν ἀκούραστα μάτια...

Μὲ ξέρουν οἱ κόσμοι ποὺ ἀγρυπνοὶ ἀγρυπνῶν,  
τῶν ἀστρῶν σεμνὴ ἢ λιλανεία  
ποὺ μπρὸς τῆς ἡ ὄχθες τὸ γόνυ λυγοῦν,  
καὶ ἡ λίμνη τῆς δάδες τῆς νύχθι  
ἑτὰ διέφανα πλάτητες, ὦ γοητεία,  
νὰ καίεν, ἀπόμακροι καὶ ἀχραντοὶ Πόθοι...  
τῆς Ποῦδας ζῆτι ἐν τῆς παθένης, γλίστρουν  
τὰ φῶτα τ' Ὀρίωνος τοῦ Λαμπαδίου...

Μὲ ξέρουν, μάνοιεν ζωὴν μυστική  
τάστέρια οἱ ὄρυμαὶ και τὰ κρῖνα,  
ὄαν ἄρπα, ὄαν ἄγρα μιλεῖ αἰολική  
τὸ κάθε ἀπ' τὰ πλάνα κυψά των ἐκεῖνα,  
και Κύκνος ὁ πόνος ἑτῇ λίμνῃ σκορπᾷ  
ὄσιν ἀπ' ἀρμόνιο μίχου τόνους  
και ἑτ' ἔμνη γαλήνης. ἑτ' ὄσπρη πτερὰ,  
τῆς ἑτῆς ἀνεβάζει τοὺς στόνους.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ  
ΓΙΑ Τ' „ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ„

Κύριε Διευθυντά

Και τώρα ποὺ διάβασα κάμποσες φιλολογικὲς ἐπιφυλλίδες τοῦ κ. Ἡλιόπουλου ἀραδιασμένες στὰ φύλλα τοῦ „Νουμά“, καὶ εἶδα ν' ἀποκαλύπτ' ἡ θαυματουργὴ ἀληθινὰ πέννα του—ἀν καὶ αὐτὴ προσέχει πάντοτε νὰ κρατῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς τόσο καλὰ σκεπασμένον,—τοὺς λογίους μὰς μετὰ τὴν πρωτάκουστη, σὰς στέλνω καὶ ἐγὼ—ἀπλῆ ἀναγνώστρια τοῦ φύλλου Σας—τὸ γράμμα αὐτὸ, καὶ ἂν θέλετε ρίξτε μὴ ματιά στὶς γραμμὲς του.

Λοιπὸν τὸ ν' ἀραδιάζῃ κανεὶς ὀνόματα μεγάλα, και τὸ νὰ χύνη μελάνι στὸ χαρτί μετὰ τὸ σωρὸ χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς ἔννοια, μὴ φαίνεται ὅτι εἶνε ἐντελὼς περιττό, διότι πρῶτον καὶ ὁ ἴδιος ἀδικα κουράζεται, δεύτερον και τοὺς ἄλλους πολὺ περισσότερο ἐνοχλεῖ χωρὶς λόγο, και τὸ τελευταῖο πιάνει τόσο μέρος τοῦ φύλλου,—μέρος ποὺ μ' ἔμπορουν νὰ πιάσουν ἄλλα ὠραία πράγματα καὶ εὐχάριστα στὸν ἀναγνώστη.

\* \*

Κατ' ἐμὲ ἀπ' τὰ σκοτεινὰ γραψίματα δὲ βγίνει ἄλλο τίποτε παρὰ μὴ μεγάλη σύγχυσι, ἕνα μεγαλειότερο βοῦισμα, και μὴ πρὸς μεγάλη ἀκρότη τρυπὰ στὸ νερό! Τὸ ἀταξές, ἀσύλληπτον καὶ ὅμως ὁ κ. Ἡλιόπουλος κοιτάζει καλὰ και σώνει νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ἀντίθετο, και νὰ μᾶς πούλῃσῃ δούλεψι μετὰ ἀόριστὲς του γραμμῆς. Μὰ εἶνε δυνατόν;

Μὲ τὸ νὰ γράφῃ πῶς εἰς τὴν κομφοδία τοῦ ἐνὸς περσώτερος δικιωμάτα ἔχει ὁ Πῶλ-δὲ-Κῶκ, πῶς εἰς τὸ βιβλίο τοῦ ἄλλου ἀπλώνεται ἡ σάψις τοῦ Οὐγκώ, — τί θαυμάσιο, τί ἀληθινὸ ξεπέπασμα!— και πῶς τὸ ἔργο τοῦ ἄλλου περσώτερο ἀνέκει στὸ Μωκλαῖρ ἢ στὸν ἴδιο του συγγραφέα, νομίζει πῶς θὰ δείξῃ στὰ μάτια μου,—καὶ ὄχι μόνο στὰ δικά μου ἀλλὰ και ὁποῖον ζητάει τὴν ἀλήθειαν—ἀνάποδα τὰ ὅσα βλέπω και τὰ ὅσα νοιώθω; Μήπως νομίζῃ πῶς δὲ ξέρουμε νὰ διαβάσουμε καὶ ἐμεῖς, πῶς δὲ ξέρουμε τὴν πραγματικὴν ἀξία τοῦ καθενός, πῶς δὲ νοιώθουμε τὴν ἀληθινὴν ἰδέαν, τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα, τὸ ξάστερο γράμμα;

\* \*

Ἄν τὸ νομίζῃ αὐτὸ, βρίσκεται σὲ πολὺ μεγάλη πλάνη ὁ κ. Ἡλιόπουλος, και νὰ μᾶς συγχωρῇ ποὺ δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ πιστέψουμε ποτὲ τὰ ὅσα γράφει.

Και τώρα τελειώνουσα τὸ φύλλο και ἔσως κουραστικὸ γράμμα μου, χύνω τὰ ὑστερα λόγια: αὐτὰ ὅλα δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὰ γράφῃ, ἂν ὄχι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, τουλάχιστο γιὰ δύο λόγους: πρῶτον ἀπ' τὴν ἀπαραίτητη ἐκείνη λεπτότητα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας σκεπασμένος ὅταν γράφῃ γι' ἀσέπαστους, και δεύτερον ἀπὸ σέβας καὶ ἀγάπην ποὺ χρωστᾷ ὁ καθένας στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν χύνοντας τὸ αἷμά τους νὰ δώσουν ζωὴ στὴ νεογέννητη φιλολογία μας, και ἀπὸ τοὺς ὅποιους περιμένει μὴ μὲρα ἀνακούφισι καὶ ἡ φτωχὴ μας Ἑλλάδα.

Μεθ' ὑπολήψεως

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ

6

ὅσο ἔμενε μαζί μου ἦταν γερό: στὸ κορμί καὶ ὅλο φρονιμάδα, ζώντας ὄαν σωτὸς ἄντρας καὶ ἐλπίζοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, καὶ αὐτὰ τὰ παραπανιστὰ και τὰ πολλὰ νομίζοντάς τα, ὅπως και εἶνε, ξένα.

(Ἡ Φτώχεια καὶ οἱ ἄλλοι φεύγουν).

Ἐρμῆς. Φεύγουν καὶ ἐμεῖς ἂς τὸν ζυγώσουμε. (Ὁ Τίμωνας γυρίζει και βλέπει τὸν Ἐρμῆ και τὸν Πλούτο και ξαγριώνεται).

Τίμωνας. Ποιοὶ εἶσασι ἐσεῖς, καταρμένον; τί θέλετε καὶ ἔρθετε ἔδω νὰ πειράχῃτε ἄνθρωπον ἀργάτη και μεροκαματιάρη; μὰ δὲ θὰ φύγετε χωρὶς νὰ πάθετε, γιατί εἶσασι ὅλοι βαρμένοι ἐγὼ στὴ στιγμή θὰ σὰς τσακίσω ρίχνοντας σβώλους και λιθάρια.

Ἐρμῆς. Μὴ μᾶς χτυπήσεις, Τίμωνα, καθόλου, γιατί δὲ θὰ πετροβολήσεις ἄνθρωπος; ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐρμῆς καὶ αὐτὸς ἔδω ὁ Πλούτος, και μᾶς ἔστειλεν ὁ Δίας, ποὺ ἄκουσε τὰ παρακάλια σου καὶ ἔτσι μετὰ τὴν καλὴ ὥρα πλούτισε, φεύγοντας ἀπ' τὰ βάσανα.

Τίμωνας. Μορὲ καὶ ἐσεῖς τώρα θὰ τίς φάτε γερά, ἂν καὶ εἶσασι θεοὶ, καθὼς λέτε; γιατί ὅλους μαζί καὶ θεοὺς καὶ ἄνθρώπους τοὺς ὀχτρεύουμαι καὶ τοῦτον ἔδω τὸ στραβόν, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, θαρρῶ και πῶς θὰ τὸν ταλιανίσω μετὰ τὴν ἀξίαν.

Πλούτος. Γιατ' ὁ ὅμα τοῦ Δία πᾶμε νὰ φύγουμε Ἐρμῆ, γιατί μὴ φαίνεται πῶς τὸν ὄν στήνεται γιὰ καλὰ τοῦ ἀνθρώπου φοβᾶμαι μὴ φύγω, ἀφοῦ πάθω κανένα κακὸ.

Ἐρμῆς. Μὴν κάνεις τίποτε; ἀδέξιο, Τίμωνα, παρὰ, ἀφοῦ διώξεις αὐτὴ τὴν ἀγριάδα σου και τὴν σκληράδα, ἀπλώνοντας τὰ χέρια, δέξου τὴν καλὴ τύχη και ξαναπλούτισε και γίνου στοὺς Ἀθηναίους ὅπως πρῶτα και καταρρόνα τοὺς ἀχάριστους ἐκείνους, εὐτυχίζοντας μονάχα ἐσὺ.

Τίμωνας. Δὲ σὰς ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη; μὴ με πειράζετε; ἀρετὰ πλούτη εἶνε γιὰ μένα ἢ ἀξίαν; ὅσο γιὰ τ' ἄλλα εἶμαι πολὺ φτυχισμένος ἂν δὲ με ζυγώνει κανένας.

Ἐρμῆς. Τόσο ἄγρια μᾶς φέρνεσαι, καλέ; Αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν νὰ φέρω στὸ Δία σκληρὴ και περήφανη;

Και βέβαια φυσικὸ ἦταν νὰ εἶται μισάνθρωπος, ἀφοῦ ἔπαθε ἀπ' αὐτοὺς τόσα κακά, μὰ ὄχι και μισόθεος, μὰ και νοιάζονται τόσο γιὰ σένα οἱ θεοὶ.

Τίμωνας. Ἐσένα, Ἐρμῆ, και τὸν Δία σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐγνοια σας, αὐτὸν ὅμως τὸν Πλούτο δὲν θὰ τὸν δεχτῶ.

Ἐρμῆς. Ἀμ γιατί;

Τίμωνας. Γιατὶ και προτιμῶ μούγινεν αὐ-

# ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

## ΤΗΝ ΒΕΒΗΛΩΣΙ

τῶν Ἑθνικῶν μας τραγουδιῶν ἀπὸ ἑνὶν κύμιον τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», τὴν ὁποίαν τόσο φανερά μᾶς ἀποκάλυψε ὁ καθηγητὴς κ. Ν. Πολίτης, μὲ τὰ φωτεινὰ ἄρθρα του, ὁ «Ἑλληνισμός» τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους τὴν υἱοθέτησε, καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ ἄλλος, ὁ ἀληθινός, ποῦ ἐγέννησε τὰ τραγουδιὰ αὐτὰ καὶ ποῦ τὰ ἐφύλαξε ὡς ἐφεστίους τοῦ θεοῦς τῶν αἰῶνες, οὔτε τὴν ἐνοίωσε, οὔτε τὴν ἀποδοκίμασε.

Μὲ τὸ τοῦ βιβλίου πούλιον τὰντίτυπα τῶν ἀντεθνικῶν αὐτῶν τραγουδιῶν. Ὅπως ὁ Σύλλογος πρὸς διὰ δόσιν ἀνωφελέων βιβλίων, ἔτσι κι' ὁ Ἑλληνισμὸς ἐφρόντισε νὰ κρίνῃ τὴν ἐκδοσὶ αὐτῆς φτηνῇ γιὰ νὰ τραβιῇ ἀγοραστὰς, γιὰ νὰ μὴ μὴν νὰ χῶσιν τὴν βεβήλωσι σ' ὅλα τὰ ρομυλικά σπίτια, ὅπως χῶνει, ὁ ἄλλος, ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Βικέλα, τὴν σχολαστικότητα καὶ τὴν κακοροϊκίαν.

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ εἶνε ὁ κ. Κυζάκης, ὁ Μικεδονικός, ὁ Ἡπειρωτικός, ὁ θυμαστικός τοῦ κ. Ἀμπελά, ὁ Πρύτανης τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου, ὁ δὲν ἠξεύραμε καὶ μεῖς τί ἄλλο ἀκόμη, Κίτσιος. Ἀποροῦμε δὲ πῶς ἡ Ἀκαδημαϊκὴ νεολαία, μὴ φορὰ ποῦ ἀνέλαβε Εἰσαγγελικὰ καθάκοντα αὐτοβούλως ἐφ' ὅλων τῶν Ἑθνικῶν ὑποθέσεων, δὲν ἀποδοκίμασε τὸν Πρύτανή της, δὲν ἐπανεστάτισε, δὲν ἐπολιτοποίησε ξανά μὲσα στὸ Πανεπιστήμιον, δὲν διώρισε φρονιάρχους καὶ νυχτοφύλακες καὶ δὲν ἐξήντη' ἐπὶ τέλους μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξολοθρευθῇ καὶ τὸ τελευταῖον ἀντίτυπο τῆς Βουλγαρίας αὐτῆς ἐκδόσεως, ἡ ὁποία ἔγινε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μισκαρῆσιν τὴν Ἑθνικὴν μὲς γλώσσα καὶ τὴν Ἑθνικὴν μας ποίησι.

τὴν ἀπορροήν σ' ἀμέτρητες συρροές, σὰν μὲ παράδωκε στοὺς κόλπους καὶ μὲ κορυβίσματα τοῦ ἐπίθουλου καὶ ζῦπνης τὸ μένος καὶ μὲ ἀράνισε μὲ τὴν κλοπερσία καὶ μὲ ἔκανε νὰ μὲ ζηλεύουν καὶ στὰ τελευταῖα μὲ ἄρνησιν ἀξάρησε μὲ τὴν ἀπιστίαν καὶ προδοσίαν ἐνῶ ἡ καθύμνη ἡ Φτώχεια, ἀφοῦ μὲ συνείδησε καλὰ στοὺς πῶς ἀντρείους κόπους, μιλιώντας μου μὲ ἀλλόθην καὶ θάρος, καὶ τὰ χροιάζοντα ὅταν κορυβίσματα αὐθιγὰ καὶ μὲ ὁρμήνισεν νὰ κατὰφρονῶ ἐκεῖνα τὰ περιττὰ καὶ νὰ στηρίζω ὅλες τίς ἐλπίδες τῆς ζωῆς στὸν ἴδιον τὸν ἐαυτὸ μου, καὶ ἔδειξε ποῖα ἔτρενε τὰ πλοῦτη μου, ποῦ οὔτε κόλληκα μὲ τὰ χάρδια του, οὔτε συκοφάντης μὲ τίς ροδέρες του, οὔτε λαὸς μὲ τοὺς θυλούς του, οὔτε ἐκκλησιαστικὸς μὲ τὴν ψήφον του, οὔτε τύραννος μὲ τίς ἐπιβουλὰς του θὰ μὴ μὴν ποῦν τὰ πλοῦτα μου. Δυναμωμένοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κόπους, δουλεύοντας γερὰ τοῦτο τὸ χωράφι καὶ μὴ βλέποντας καμμιὰ ἀπ' τίς ἀτιμίες ποῦ γίνονται στὴ χώρα, κερδίζω μὲ τὴν ἀξίαν τὸ ψῶμί μου, ὅσο μὲν ὁρᾷ καὶ χωρὶς νὰ μὲ λείψῃ. Κ' ἔτσι, Ἐρμῆ, ξαναγυρίζοντας πάλιν νὰ κατὰφρονῶ τὸν Πλοῦτον στὸ Δίον. Μὰ ἐμένα τοῦτο θὰ μὴ μὴν ἀρκετό: νὰ κάνω νὰ μοιρολογήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποῦ μποροῦν καὶ φέρουν ἀρχαῖα.

Ἀλλοῖμονο! Πάει νὰ πιστέψῃ κανεὶς πῶς μὴ ζαρειὰ κατὰρα διευθύνει κάθε πράξιν μας— μὴ κατὰρα ποῦ κοιτάζει νὰ μᾶς σπρώχνῃ σὲ παράλογα καμώματα, ὅταν δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μετακινήθωμε ἀπὸ τὴ θέσιν μας, καὶ νὰ μᾶς μωδιαίξῃ καὶ τὴ σκεῖ καὶ τὰ χέρια, ὅταν ἡ Ἀνάγκη μᾶς διατάξῃ νὰ δεῖξουμε πῶς εἴμαστε ὄντα μὲ ζωὴ καὶ μεῖς.

## ΘΑ ΜΑΣ

ἐπιτρέψῃ ἡ Κυβέρνησις νὰ τὴ συγχαροῦμε ποῦ εἶχε τὴν εὐτυχίαν ἐμπνεῦσι νὰ διορίσῃ τὸν κ. Ἐμμ. Ρέπουλη, Γεν. Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ θέσις αὕτη— ἂν ὄχι καὶ ἄλλη ὑψηλότερη— ἀνῆκε δικαιοματικῶς στὸ διαπρεπὴ δημοσιογράφον καὶ πολιτειολόγον, ἀπὸ τότε ποῦ ἐδημοσίευσεν στὴν «Ἰστίαν» τὴν μακρὰν ἐκείνην ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικωτάτην μελέτην ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ἡ ὁποία ἦταν καὶ ἑνὶν ἡρώϊκον κούρελιον καὶ ζετίναγμα τῶν περιρήμων καὶ φαμφαροειδῶν ἐπαγγελιῶν περὶ οἰκονομικῶν καὶ δὲν συμαζεύεται.

Ἡ ἐμπιστευτικὴ αὕτη θέσις, τὴν ὁποίαν ἔως τώρα εἶχαν ταπεινωτικῶς οἱ κομματικοὶ μπράβοι, ἐτιμῆθη μὲ τὸ διορισμὸν τοῦ κ. Ρέπουλη. Κι' αὐτὸ σὲ κανένα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τᾶρνηθῇ.

## Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ἐκεῖνος συμπλῆτης μας ποῦ προσποιεῖται μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τὸν παλαβὸν καὶ τὸν δημοσιογράφον, ἐπέταξε μὴ μπόμπα χάρτινη ἀπὸ τὸ λαϊκὸ θεωρεῖον τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ τρομάξῃ τοὺς Ἑθνικούς μας σωτήρας καὶ νὰ τοὺς προειδοποιήσῃ ὅτι καθόλου παράξενον ἢ χάρτινη μπόμπα νὰ γίνῃ καμμιὰ μέρα καὶ ἀληθινή.

Αὕτη εἶνε ἡ μὴ ἐξήγησις τοῦ παιδρωτάτου ἐπεισοδίου. Τώρα ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐξήγησις πιθανωτέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ τὸ ριζμὸ τῆς χάρτινης μπόμπας θελήσαμε νὰ παρωδήσουμε καὶ τὸν ἀναρχισμὸν, τὸ μόνον δηλ. πράγμα ποῦ ἔμεινε ἔως τώρα ἀπαρώδητον εἰς τὴν χώρα μας.

## ΚΑΤΙ

ποῦ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὡς χαρακτηριστικώτατον τῆς τελευταίας ὑπουργικῆς κρίσεως.

Δὲν ἐγελοῦσε καὶ δὲν γελάει μόνον ὁ κ. Δελγιάννης, γιὰ τὸ κατράκουλισμα. Ἐλοῦνε κι' ὅλ' οἱ

στενωτέρω φίλοι τοῦ ποῦ κατεῖχαν ἐμπιστευτικὰς θέσεις.

Τί νὰ σημαίνη τὸ γέλιο αὐτό; Ὅτι δὲν τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ πτώσις, ἢ ὅτι τῶν γιὰ βέβαιον πῶς θὰ ξαναέβουν γρήγορα στὴν Ἀρχή;

Αὐτὸ δὲ τὸ ἐξηγήσουν πῶς ἐκεῖνοι ποῦ κατωρθώνουν νὰ ἐμβαθύνουν στὰ ἄδυστα τοῦ πολιτικοῦ μαντιοῦ τῆς Καρχαλούς.

## ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ

ἡ προχθεσινὴ ἀποκάλυψις τοῦ «Ν. Ἀστὺς», μ' ἐπίσημα μάλιστα κείμενα καὶ μ' ἀναμνηστικὰ γεγονότα!

Ὁ κ. Λεβίδης τὴν παραμονὴν τῶν τελευταίων ἐκλογῶν, ἐκαυτηρίασε δοιμύτατα τὴν Κυβέρνησιν Θεοτόκην.

Καὶ ὁ κ. Λεβίδης ἐδέχθηκε τώρα νὰ γίνῃ Ὑπουργὸς ὑπὸ τὸν κ. Θεοτόκην!

Τόχατε γιὰ μικρὸ αὐτό;

Βλέπετε, τὴν εὐστάθεια πολιτικὴν βασιλεύει καὶ στοὺς βουλευτὰς καὶ στοὺς δημοσιογράφους μας, ὥστε μὴ πράξῃς σὰν τοῦ κ. Λεβίδου μᾶς ξιππάζει καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραθέτουμε ἀκόμη καὶ κείμενα γιὰ νὰ τὴν καυτηριάσουμε!

## Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

### Τ' ΑΝΩΦΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ

Καλέ μου «Νουμά»

Αὐτὸ ποῦ γράφει ἕνας στὸ προπερασμένον φύλλον σου γιὰ τὰ βιβλία τὰ ὠφέλιμα τοῦ ἀνθρώπου Συλλόγου μὲ φαίνεται πῶς ἀληθεύει. καὶ πολὺ μάλιστα, ἂν δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς δὲν ξέρω. Τὰ βιβλία οὐτὰ δὲν ξεθεύονται ἀπ' τὰ λαὸ, κι' ἂν περνῶν κάποτε ἀπ' τὰ χέρια του, δὲν τὰ διαβάζει. Τὰ παίρνουν τὸ πειότερον οἱ διαβασμένοι, συνδρομητὰς καὶ μὴ τοῦ Συλλόγου, γιὰ νὰ ρίξουν μὴ ματιὰ καὶ σὲ πράγματα ποῦ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ τὰ μελετήσουν ἐκτενέστερα. Κι' εἶδα γὰρ σὲ μερικῶν σπίτια, ὅπως σ' ἐνὸς ἀπ' τοὺς καλοὺς δικηγόρους ἐδῶ, ποῦ εἶχαν ὅλη τὴ σειρά τῆς βιβλιοθήκης τους. Καὶ στὰ δικὰ μου τὰ βιβλία ἂν σκαλίσω τώρα, θὰ βρῶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, ὅπως τίς «Μέλισσες» τοῦ Δρασίνου, τὸν «Ἑθνικὸν πλοῦτον» τοῦ Λοβέρδου, τὸ «Γεωργόν» καὶ κατὰ τέτοιον. Ὁ λαὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ μὲ τὸ «Σεβὰχ» τὸ θαλασσινὸ τὸ Μπερτολδο καὶ Μπερτολδίνου, τὴ «Φιλο-

Ἐρμῆς. Καθόλου καλέ μου, γιὰ τὸ δὲν τοὺς ἀξίζει ὁλονὸν νὰ μυρολογήσουν. Μὰ ἄσ' τα αὐτὰ τὰ θυμωμένα καὶ τὰ παιδιαρόκαμματα καὶ δέξου τὸν Πλοῦτον. Δὲν τ' ἀπορρίχνουν βέβαια εὐκολὰ τὰ χαρίσματα ποῦ στέλνει ὁ Δίας.

Πλοῦτος. Θέλεις, Τίμωννα, νὰ σοῦ δικαιολογηθῶ; ἢ ὅτι θυμώσῃς ἂν σοῦ μιλήσω;

Τίμωννας. Λέγε, μὰ ὄχι μακρολογίες, οὔτε μὲ προλόγους σὰν τοὺς ξεθαμένους ρήτορες, γιὰ τὸ ὅτι σοῦ ἐπιτρέψω νὰ πεῖς λίγα γιὰ χατῆροι τοῦτο ἐδῶ τοῦ Ἐρμῆ.

Πλοῦτος. ἴσως ἔπρεπε νὰ πῶ καὶ μακρολογίαι, ἀφοῦ τόσο πολὺ μὲν τὰ ψάλας. Μολταῦτα κοίτα ἂν σ' ἔχω ἀδικήσει, καθὼς λές, σὲ τίποτε. ἐγὼ ποῦ σοῦ ἔμουν ἀφορμὴ νὰ δοκιμάσεις ὅλες τίς ἀπόλαυσεις, τὰ πρωτεῖα καὶ τὴν πρωτοκαθεδρίαν καὶ τὰ στεφάνια καὶ κάθε καλοπέραση καὶ ἔγινες ἐξ αἰτίας μου περιήρημος καὶ ξακουστός καὶ περιζήτητος, μὲ ἂν ἔπαθες κάνα κακὸ ἀπὸ τοὺς κόλακες, ἐγὼ δὲ σοῦ φταίω. Κι' ἂν θέλεις νὰ μάθεις, ἐγὼ ἔχω ἀδικηθῇ ἀπὸ σένα, γιὰ τὴν μὲ ἔραϊξες μὲ τὴν κατὰφρονίαν σ' ἄνθρωπους καταραμένους ποῦ μὴ πεινοῦνται καὶ μὲ μάγευαν καὶ μὲ κάθε τρόπο μούθεταν τὸ κακὸ μου, καὶ στὰ ὕστερα εἶπες, ὅτι σ' ἔχω προδώσει, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἐγὼ μπόρῳ νὰ σὲ κατη-

γορήσω πῶς μὲ κάθε τρόπο μ' ἐδίωξες καὶ μ' ἐβγάλες κατωκέφαλα ἀπ' τὸ σπίτι. Κ' ἔτσι ἀντὶς γιὰ μαλακὸ πανωφοράκι ἢ πολυκαμωμένη σου Φτώχεια σοῦ φέρσεν αὐτὸ τὸ τομάρι. Γι' αὐτὸ φέρνω μάρτυρα τοῦτον ἐδῶ τὸν Ἐρμῆ, πῶς παρακαλοῦσα τὸ Δίον νὰ μὴ ξαναρθῶ σ' ἐμένα, ἀφοῦ μὲν φέρθηκες μὲ τὴν ὀχρητῆ.

Ἐρμῆς. Μὰ τώρα βλέπεις, ὦ Πλοῦτε, τί λογῆς ἔχει γίναι πῶς; γι' αὐτὸ μένε μαζὶ τοῦ μὲ θάρρος. Λοιπὸν ἐσύ, Τίμωννα, σκάψτε γλήγορα καὶ ἐπὶ Πλοῦτον, φέρε τὸ θηταρὸ ἀποκάτου ἀπ' τὴν ἀξίαν, θὰ σ' ἀκούσει βέβαια ἅμα τοῦ φωνάζεις.

Τίμωννας. Ἄς ὑπακούσω, Ἐρμῆ, κι' ἂς ξαναπλουτίσω. Γιατί τί μπόρει νὰ κάνῃ κανένας, ὅταν προστάζουν οἱ θεοί; Μὰ κοίτα σὲ ποιοὺς μετὰδεις μὲ ρίχνεις τὸν κακομοῖρον, ποῦ ἐνῶ περνοῦσα ἴσα μὲ τώρα πολὺ φτωχισμένα, ὅτ' ἀποχτήσω ἄξαρκον τόσο μάλαμα, ἂν καὶ δὲν ἔκανα καμμιὰ ἀδικίαν, καὶ θὰ φορῶ ὡθὼ τότες σκοτούρες.

Ἐρμῆς. Ἐλα, Τίμωννα, δέξου γιὰ χατῆρι μου κι' ἂν ἀκόμα σοῦ κάνῃ αὐτὸ κόπο καὶ δὲ μπόρεις νὰ τὸ ὑποφέρεις, γιὰ νὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζήλια ἐκεῖνοι οἱ κόλακες. Κ' ἐγὼ, περνοῦντας ἀπ' τὴν Αἴτην, θὰ πετάξω στὸν Οὐρανόν.

(ἀκολουθεῖ)